SIRÂT-I MÜSTAKİM

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ
اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا
إِلَٰهًا وَاحِدًا ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحَانَهُ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

Saygıdeğer Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), bazı sahabileriyle birlikte bulunduğu bir esnada Kerim Kitabımızdan bir âyet okumuştu. Bu âyet, İslam'dan önceki din mensuplarının, Allah'ın dinini nasıl tahrif ettiklerini şöyle haber veriyordu: ***"Onlar, Allah'ı bırakıp, hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesîh'i rab edindiler. Oysa onlara sadece bir olan Allah'a kulluk etmeleri emredilmişti. Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. O, yüceler yücesidir; onların ortak koştuklarından münezzehtir."*** (et-Tevbe, 9: 31)

Efendimizin âyet-i okumasını müteakip daha önce Hıristiyan iken Müslüman olmuş bir sahabi, *"Yâ Resûlellah! Biz onlara kulluk etmiyorduk ki!" dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz, "Onlar size istediklerini helâl, istediklerini haram kılıyorlardı. Siz de onlara uyuyordunuz öyle değil mi?" diye sordu. Sorusuna "Evet!" cevabını alınca da, "İşte âyette sözü edilen durum budur."* buyurdu. (Tirmizi ve Beyhaki)

Kıymetli Kardeşlerim!

Bu âyet-i kerime bizlere göstermektedir ki; insanoğlu, tarih boyunca din anlayışı ve tasavvurunda zaman zaman sapmalar ve savrulmalar yaşamıştır. İşte bu sapma ve savrulmalara karşı Yüce Rabbimiz Âdem (a.s.)'den Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.s)'e kadar kutlu elçileri vasıtasıyla insanlığı tevhid inancına çağırmıştır.

Tevhid inancı, sırat-ı müstakimdir, dosdoğru yoldur. Bu yolda sadece bir olan Allah'a itaat, teslimiyet ve kulluk vardır. Bu yolda şirk, küfür, nifak, ikiyüzlülük değil; özüyle sözüyle bir olmak, olduğu gibi görünüp, göründüğü gibi olmak vardır. Bu yolda ahlak, erdem ve samimiyet vardır. Bu yolda eğrilik değil, doğruluk; ihanet değil, sadakat vardır. Bu yolda sapkınlık, azgınlık, haddi aşma ve zalimlik değil; istikamet, adalet ve hakka tabi olmak vardır.

Bu mübarek yolun son davetçisi Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.s.) olmuştur. Yüce Allah, din-i mübin-i İslam'ı Kerim Kitabımızla ve Peygamber Efendimizle kemale erdirmiştir. O gün bugündür insanlığı bu bereketli yola çağıran hakiki ilim ve irfan ehli nice bahtiyar kimseler olmuştur. Ancak, suret-i haktan görünerek insanları sırât-ı müstakimden saptıran, onları batıla davet eden nice bedbahtlar da olmuştur.

Kardeşlerim!

Sırât-ı müstakimde, Allah ve Resû-lü'nün, Kur'an ve sünnetin önüne hiçbir anlayışı geçirmek yoktur. Sırât-ı müstakimde dinin sabitelerini değiştirmeye kalkışmak yoktur. Sırât-ı müstakimde hiç kimsenin, arzu ve isteklerine, çıkarlarına göre helal ve haram koyma yetkisi yoktur. Zira böyle bir durum, dini mübin-i İslam'ı tahrif etmektir. Dinin içini boşaltmaktır. Dini tahrip etmektir. Yeni bir din ihdas etmektir. Bilinmelidir ki; kendisini Kur'an ve sünnetin önüne geçirerek yeni bir din ihdas etmeye yeltenenler de, körü körüne böylelerinin peşi sıra gidenler de beyhude bir yolun yolcularıdırlar.

Kıymetli Müslümanlar!

Unutmayalım ki; herkes, ahiretteki âkıbetini bu dünyada yapıp ettikleriyle kendisi belirleyecektir. Hiç kimse sorumluluğunu ve hesabını bir başkasına asla yükleyemeyecektir. O büyük günde tek umudumuz sadık imanımız, samimi niyetimiz, sahih bilgimiz, salih amellerimiz, selim kalbimiz olacaktır. Ve tek sığınağımız da, Rabbimizin engin merhameti olacaktır.

ПРАВИЯТ ПЪТ – СЪРАТ-АЛ-МУСТЕКИМ

ٱتَّخَذُوٓاْ أَحۡبَارَهُمۡ وَرُهۡبَٰنَهُمۡ أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُوٓاْ إِلَٰهٗا وَٰحِدٗاۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ سُبۡحَٰنَهُۥ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ٣١

Уважаеми братя!

Един ден, когато Пратеника на Аллах (с.а.с.) бил заедно с някои от своите сподвижници, прочел едно знамение от Свещения Коран. Това знамение ни дава сведения за това как народите преди исляма променили религията на Аллах: ***„Те взеха за господари не Аллах, а своите правници и своите монаси, и Месията, сина на Мариам. А им бе повелено да служат само на единствения Бог. Няма друг Бог освен Него. Всечист е Той от онова, което съдружават с Него!“*** (ет-Тевбе, 9: 31)

След като Расулюллах (с.а.с.) прочел това знамение, един от сподвижниците, който преди това бил християнин, казал: „О, Пратенико на Аллах! Но ние не сме се молили и служели на тях!“ Тогава Пейгамбера попитал: „Не приемахте ли за позволено това, което те ви позволяваха, и за забранено, което те ви забраняваха?“ В отговор на въпроса сподвижникът отвърнал: „Да. Така беше…“ Тогава Пратеника на Аллах казал: „Ето, точно за тази ситуация се говори и в знамението“. (Тирмизи и Бейхаки)

Скъпи братя!

Този айет ни показва, че през цялото време на човешката история е имало периоди, в които хората са преживявали отклонения и заблуждения относно религиозното разбиране и въображение. Ето в тези периоди от време Всемогъщия Аллах изпращал благословени пратеници, от Адем до Мухаммед Мустафа (с.а.с.), чрез които призовавал човечеството към вярата в единобожието.

Вярата в единобожието е единственият прав път – сърат-ал-мустеким. На този път има подчинение, отдаване и служене единствено на Аллах – Безподобния. На този път няма съдружаване, неверие, раздор и двуличие, а има искреност и вяра. Този път е нравственост и добродетелност. По този път няма отклонения, а правота. Няма предателство, а лоялност. Този път не е пътят на беззаконието, гнета и престъплението, а е пътят на законността, справедливостта и следването на истината.

Последният призоваващ към този път бил Мухаммед Мустафа (с.а.с.). Чрез него и Свещената ни книга Всемогъщия Аллах завършил истинската и свята религия. Оттогава до днес безброй истински учени и праведници продължили да призовават хората към този благодатен път. Но имало и такива злонамерени хора, които се прикривали под завесата на истината, отклонявали хората и ги приканвали към заблудата.

Уважаеми братя!

На този прав път нито едно разбиране не може да бъде поставено и прието преди Книгата на Аллах и сюннета на Неговия Пратеник. Тук по никакъв начин не се позволява опитът за промяна на основните религиозни постановления и никой няма право да определя позволеното и забраненото според своите прищевки. Защото тук подобни действия се приемат за промяна, ограбване и разваляне на islямската религия. Тоест създаване на една нова религия. И трябва да се знае, че всички, които, пренебрегвайки Корана и сюннета, се опитват да създадат една нова религия, и всички, които сляпо ги следват, са пътници по пътя към явната заблуда.

Скъпи мюсюлмани!

Не трябва да забравяме, че съдбата на всеки от нас в Съдния ден ще бъде определена според делата, които сме извършили на този свят. В този страшен ден никой няма да може да натовари отговорността и сметката си на друг. И единствената ни надежда ще бъде искрената ни вяра, сърдечното ни намерение, достоверното ни знание, праведните ни дела и чистото ни сърце. А единственото ни убежище – безкрайната милост на нашия Господар.

PEYGAMBERE İMAN TEVHİDİN BİR GEREĞİDİR

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: ***"De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.' "*** [Âl-i İmrân, 3/31.]

Hadis-i şerifte Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: *"Gönülden tasdik ederek Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in O'nun resûlü olduğuna inanan kimseye Allah, cehennemi haram kılar."* (Buhârî, Müslim)

Kardeşlerim!

İman esasları Allah'ın varlığını, birliğini, eşsiz ve ortaksız olduğunu kabul etmekle başlar. İman esaslarından biri de peygamberleri, ayrım yapmaksızın kabul etmektir. Bizler, Müslüman olmanın bir gereği olarak bütün peygamberlere, nübüvvet zincirinin son halkası Muhammed Mustafa'ya (s.a.s) ve onun tebliğ ettiklerinin tamamına şeksiz şüphesiz iman ederiz. Bu imanımızı kelime-i şehadetle gönülden tasdik ederiz ve "Eşhedü ellâ ilâhe illellah ve eşhedü enne Muhamme-er-rasulüllah" diyerek tevhide olan bağlılığımızı, Efendimize olan iman ve sadakatimizi dile getiririz.

Aziz Müminler!

Peygamber Efendimiz (s.a.s), Allah'ın aramızdan seçtiği, müjdeleyici ve uyarıcı olarak görevlendirdiği, kitabı ile şereflendirdiği son peygamberdir. O, Rabbimizden aldığı vahyi kusursuz bir şekilde bize ulaştırmış, anlatmış, açıklamış ve yaşamıştır. Bu yüzden ona iman eden, Allah'a iman etmiş; onu inkâr eden de Allah'ı inkâr etmiş olur. (Nisâ, 4/80.)

Peygamberimiz, bütün insanlığa gönderilmiş bir rahmet vesilesi ve hidayet rehberidir. O, bizlere varoluşumuzun gayesini haber vermiştir. Allah'a kul olmanın, O'nun rızasını ve cennetini kazanmanın yollarını öğretmiştir.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'de bizlere namaz kılmayı, oruç tutmayı, zekât vermeyi, hac yapmayı emretmiştir. Ancak namazın vakitlerini, rekât sayılarını ve nasıl kılınacağını bize Efendimiz öğretmiştir. Orucun ne şekilde ve nasıl tutulacağını, zekâtın hangi mallardan ve ne kadar verileceğini, haccın menasikini bizlere hep Peygamberimiz göstermiştir. Kısacası ibadet hayatımız, onun örnekliğinde şekillenmiştir.

"Bize Kur'an yeter" anlayışıyla peygamberimizi, onun siretini ve sünnetini dikkate almadan Müslümanca yaşamaya çalışmak mümkün değildir. Bu duruş, Kur'an'ın bizzat kendisine aykırıdır. Çünkü Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda bize, kendisiyle birlikte Resulüne inanmayı ve tabi olmayı emreder (Nisâ, 4/136; A'râf, 7/158) . Peygamberimizin helal kıldığını helal, haram kıldığını haram saymamızı ister (Ahzâb, 33/36). Dolayısıyla Peygamberimize inanmayan, onun siretini ve sünnetini benimsemeyen bir anlayış, İslam anlayışı olamaz. Peygambere iman etmeden, Kur'an ile sünnetin arasına mesafe koyularak ebedi kurtuluşa ulaşılamaz. Resul-i Ekrem'in şerefli sözleri olmadan Kur'an anlaşılamaz ve yaşanamaz. Bizi bu konuda ikaz eden yine bizzat Efendimizdir. O şöyle buyurur: *"Sakın sizden birinizi, emrettiğim veya yasakladığım bir konu kendisine iletildiğinde, köşesine yaslanmış olarak cahilce, 'Biz Allah'ın Kitabı'nda ne bulursak ona uyarız; hadis tanımayız!' derken bulmayayım! Dikkat edin. Allah'ın rasulunün haram kıldığı, Allah'ın haram kıldığı gibidir."* (İbn Mâce, Tirmizî)

Kardeşlerim!

Rabbimiz, bizleri tevhidi hakkıyla anlayan, kendisine hakkıyla kul olan, Resulüne hakkıyla tabi olanlardan eylesin! Onun sünnetinden, muhabbetinden, bereketinden bizleri bir an olsun ayırmasın. (Amin).

ВЯРАТА В ПРАТЕНИКА Е ЧАСТ ОТ ЗАСВИДЕТЕЛСТВОТО – ТЕВХИД

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾

Скъпи братя!

В айета, който прочетох, Всемогъщия Аллах повелява: **„Кажи: „Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви обикне и ще опрости греховете ви. Аллах е опрощаващ, милосърден“** (ал-и Имран, 3: 31).

А в хадиса, който прочетох, Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Който от сърце засвидетелства, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е Негов Пратеник, Аллах ще забрани Огъня (джехеннема) за него“* (Бухари).

Уважаеми братя!

Първата основа на религията е да повярваме в съществуването на Аллах, Неговото единство и че Той няма съдружник, равен Нему. Също така от основите на ислямската религия е да повярваме в пратениците на Аллах, без да правим разлика между тях. Ние, като мюсюлмани, искрено вярваме в това, към което е призовал последният от тези пратеници – Мухаммед Мустафа (с.а.с.), и изразяваме тази наша вяра и подкрепа към него, като произнасяме засвидетелството: „Ешхедю ен-ля иляхе иллеллах, ве ешхедю енне Мухаммед-ер-расулюллах – Засвидетелствам, че няма друг бог, освен Аллах, и засвидетелствам, че Мухаммед е Негов Пратеник“.

Скъпи вярващи!

Мухаммед (с.а.с.) е последният сред пратениците, който Аллах (с.т.) избра сред нас – хората, и го назначи като носител на благата вест и предупредител, за да ни разясни Неговата Книга. Той предаде посланието на Аллах и чрез своя житейски пример ни го разясни. Ето затова, който вярва в него, той е повярвал в Аллах, а който го отрече, отрича и Аллах (ен-Ниса, 4: 80).

Пейгамбера (с.а.с.) е изпратен като милост и пътеводител за цялото човечество. Той ни е осведомил за целта на нашето съществуване и ни е показал пътя, който трябва да следваме, за да сме добри раби и да спечелим задоволството на Аллах и Неговия дженнет.

Уважаеми мюсюлмани!

Всевишния Аллах в Свещения Коран ни е повелил да кланяме намаз, да спазваме оруч, да даваме зекят и да отиваме на хадж. Но времената на намазите, техните рекяти и начина, по който трябва да се кланя намазът, ние сме научили от Неговия Пратеник. Начинът, по който трябва да се спазва оручът, стоката, от която трябва да се дава зекятът, и начинът, по който трябва да се извърши хаджът – накратко, всички тези неща са ни показани на практика от Пратеника на Аллах (с.а.с.). Ето затова ние не можем да живеем като истински мюсюлмани, пренебрегвайки неговия сюннет и казвайки: „Коранът ни стига!“ Тази позиция сама по себе си е противоположна на Корана. Тъй като Аллах Теаля в Неговата Свещена Книга ни повелява да вярваме, да се подчиняваме и да следваме житейския пример на Неговия Пратеник (ен-Ниса, 4: 136; ел-Араф, 7: 158). Поискал е от нас да приемем това, което Пратеника е определил за позволено – като позволено, и това, което той е определил за забранено, да приемем като забранено (ел-Ахзаб, 33: 36). Ето затова мюсюлманинът не може да приеме манталитета, който пренебрегва житейския пример и сюннета на Мухаммед (с.а.с.). Тъй като, поставяйки разстояние между тези два извора – Корана и сюннета, не може да се постигне вечното спасение. Без достоверните слова и разяснения на Пейгамбера (с.а.с.) практикуването и разбирането на Свещения Коран е невъзможно. Предупреждавайки ни относно тази опасност, Расулю Екрем (с.а.с.) казва: „Внимавайте да не бъдете от невежите, които, след като чуят за нещо, което съм заповядал или забранил, опирайки се на креслата си, казват: *„Стига ни на нас Коранът, ние се подчиняваме само на това, което намираме в него… Внимавайте! Това, което ви забранява Пратеника, е като това, което е забранено от Аллах“* (Ибн Мадже, Тирмизи).

Уважаеми братя!

Молим се на Аллах Тебараке ве Теаля да ни стори от Неговите достойни раби, следващи с искреност Неговия Пратеник. И нека дори за миг не ни отделя от неговия сюннет, благодат и обич…

İLİM VE İSLÂM

ٱقْرَأْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلَّذِى خَلَقَ ﴿١﴾
خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾
ٱقْرَأْ وَرَبُّكَ ٱلْأَكْرَمُ ﴿٣﴾
ٱلَّذِى عَلَّمَ بِٱلْقَلَمِ ﴿٤﴾
عَلَّمَ ٱلْإِنسَٰنَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾

Değerli Kardeşlerim!

İlim, insanın yolunu aydınlatan nûrdur ve peygamberlerle onların yolundan gidenlerin mirasıdır. İlimle Allah Teâlâ'yı tanımak mümkün olmaktadır, helâl haramdan ayrılmaktadır. İlim, akıllılık ve okumuşluğun alâmetidir. O yüzden İslâmiyet, ilim öğrenmeye büyük önem vermiş ve cehaletin apaçık düşmanı kesilmiştir. Kur'ân-ı Kerim'in ilk nâzil olan ayetlerinde Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur: ***"Oku O yaratan Rabbinin adıyla! İnsanı bir kan pıhtısından yarattı! Oku, O, cömertliğinin sonu olmayan Rabbindir! O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir."*** (el-Alâk, 96/1-5)

Kur'ân-ı Kerim, insanı okumaya ve tefekkür etmeyi öğütlemektedir, bunun yolu ise inançsızlıktan kurtulma, manevî, ahlâkî ve ictimaî yükselme vesilesi olan ilimdir.

İslâmî bilgi, insanın Yaratıcısını, O'nun emir ve yasaklarını tanımasına, hayatta başarılı olup gerçek mutluluğa kavuşmasına yardımcı olmaktadır.

İnsan bilgisini artırdığı ölçüde dinine bağlanmakta ve Yüce Allah'a yaklaşmaktadır. İnsan bilgiden hareketle bu dünyadaki hayatının anlamı ve hikmeti konusunda açık delillere ve kesin hüküm ve inançlara ulaşmaktadır. Bilen ve bilmeyen kişiler hakkında Allah Zülcelâl sevgili rasûlü Muhammed (s.a.s.)'e şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: 'Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Ancak temiz akıl saahibleridir ki (bunları) hakkıyla düşünür."*** (ez-Zümer, 39/9)

Aziz Cemaat!

Bilgi, insanın hidayete ermesi konusunda yardımcısıdır. O, insanın hayat biçimini değiştirmekte, bu dünyada mutluluk vermekte ve ahiret hayatında selâmetini temin etmektedir. O yüzden Allah Teâlâ, ***"Rabbim, benim ilmimi artır' de."*** (Tâ-hâ, 20/114) sözlerinin tekrarlayarak ilmimizin artması ve zenginleşmesi için dua etmemizi öğütlemektedir. Ayrıca inanan ve kendilerine ilim verilenleri yükselteceğini şu mübarek sözleriyle vaat etmektedir: ***"Allah, sizden îmân edenleri ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltir."*** (el-Mücâdele, 58/11)

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) ise şöyle buyurmuştur: *"Allah, ilim elde etmek için yolculuk yapanların cennet yolunu kolaylaştırır."* (Müslim)

Yüce Rabbimizin ve O'nun Rasûlü (s.a.s.)'in bu öğütleri, ilk Müslümanları ilim öğrenmeye sevk etmiş olup bizden önceki büyüklerimiz ilim ve kültür sahasında elde ettikleri başarıları bunlara borçludurlar. Bugün Müslümanlar dinden uzaklaşmaları ve bu öğütleri unutmaları sebebiyle bu alanda bir duraklama yaşanmasına rağmen, dünya tarihi ilmin değişik bölümlerinin temellerini atan İslâm âlimlerini yâd etmektedir. İbn Sînâ, tıbbın babası olarak kabul edilmektedir. Câbir ibn Hayyân ise kimyanın temellerini atmıştır. Muhammed ibnü'l-Heysem, fizik ilminin kurucusudur. El-Cabir ise hesap ilminin, İbn Bacce psikolojinin, İbn Haldun ve İbn Cerîr et-Taberî ise tarih ilminin temellerini atanlardır. Dinî ilimler sahasında ise zirveleri şu âlimler, imamlar tutmaktadır: Ebû Hanîfe, Şâfiî, Mâlik, Ahmed ibn Hanbel, Buhârî, Müslim ve daha nice ismini ve başarılarını sayamadığız bilginler ki, İslâm ümmeti onları tanımakta ve yâd etmektedir. Medine, Bağdat, Basra, Kûfe, Şam, Kahire, Kurtuba, Buhara ve daha nice şehirler ise ilim ve kültür merkezine dönüşmüştür.

НАУКАТА И ИСЛЯМЪТ

ٱقْرَأْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلَّذِى خَلَقَ ﴿١﴾
خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾
ٱقْرَأْ وَرَبُّكَ ٱلْأَكْرَمُ ﴿٣﴾
ٱلَّذِى عَلَّمَ بِٱلْقَلَمِ ﴿٤﴾
عَلَّمَ ٱلْإِنسَٰنَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾

Уважаеми братя!

Науката е светлина, озаряваща пътя на човека, и е наследство на пратениците и техните последователи. Чрез нея се стига до опознаване на Всевишния Аллах, разграничава се хеляла (позволеното) от харама (непозволеното), тя е признак за интелигентност и начетеност. Затова islямът отдава огромно значение на науката и е открит враг на невежеството. Още в първите низпослани айети Всевишния Аллах казва:

„Чети [о, Мухаммед] в името на твоя Господар, Който сътвори – сътвори човека от съсирек! Чети! Твоят Господар е Най-щедрия, Онзи, Който научи чрез калема, научи човека на онова, което не е знаел“. (ел-Аляк, 96: 1–5)

В Корана човекът е насочен към четене и размисъл, а това е пътят към науката, която е средство за избавление от безверието и начин за духовно, нравствено и социално издигане.

Ислямската наука помага на човека да опознае своя Създател, Неговите повели и забрани, да се реализира в живота и да достигне истинско щастие. Аллах Аззе ве Джелле казва:

„И знай [о, Мухаммед], че няма друго (истинско) божество, освен Аллах!“ (Мухаммед, 47: 19)

Колкото повече човекът натрупва знание, толкова повече се привързва към религията и се приближава към Всевишния Аллах. Човекът, опирайки се на науката, получава ясни доводи, убеденост и увереност, за да разбере мъдростта от пребиваването си на този свят. Относно знаещия и невежия човек Аллах Субханеху ве Теаля казва на Мухаммед (с.а.с.):

„...Кажи: „Нима са равни онези, които знаят, и онези, които не знаят? Поучават се само разумните хора“. (ез-Зумер, 39: 9)

Азиз джемаат!

Науката е помощник на човека, за да стигне до напътствие. Тя променя начина му на живот, прави го щастлив на този свят и му осигурява спасение в задгробния живот. Всевишния Аллах напътства да се прави дуа за увеличаване и обогатяване на знанието, като казва: ***„... И кажи: „Господарю мой, надбави ми знание!“*** (Та-ха, 20: 114)

И обещава да издигне онези, които вярват и са дарени с наука, казвайки: ***„...Аллах ще въздигне по степени онези от вас, които вярват и са дарени със знание...“*** (ел-Муджаделе, 58: 11)

А Пейгамбера (с.а.с.) казва: *„Който пътува в търсене на знание, Аллах му облекчава пътя за дженнета“.* (Муслим)

Тези напътствия на Всевишния Аллах и Неговия Пратеник (с.а.с.) са дали истинския тласък към науката на първите мюсюлмани и на тези напътствия се дължат успехите, които предците ни са постигнали в областта на научното и културното развитие. Въпреки че днес мюсюлманите претърпяват застой в тази област, поради отклонение от религията и забравяне на тези напътствия, светът продължава да помни имената на ислямските учени, които са поставили основите на различните клонове от науката. Ибн Сина (Авицена) е смятан за бащата на медицината. Джабир ибн Хайян е положил основите на химията. Мухаммед ибн-ул-Хейсем е основател на физиката. Ел-Джабир е основателят на алгебрата. Ибн Бадже поставя основите на психологията. Ибн Халдун и Ибн Джерир ет-Табери са положили основите на историята. В областта на религиозната наука върхово място заемат имамите: Ебу Ханифе, Шафии, Малик, Ахмед ибн Ханбел, Бухари, Муслим и много други известни учени, чиито имена и заслуги не могат да бъдат изредени поотделно, но те се знаят и помнят от ислямската общност. А градовете Медина, Багдад, Басра, Куфе, Дамаск, Кайро, Куртуба (Кордова), Бухара и много други се превърнали в научни и културни центрове.

MÜSLÜMANIN YARATICISIYLA MÜNASEBETLERİ

إِنَّ فِى خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ١٩٠

Muhterem Cemaat!

İslâm dini, Müslümandan öncelikle Allah'a inanmasını ve Onunla daimî irtibat içerisinde olmasını, Onu devamlı zikredip güvenmesini istemektedir. Her ne kadar gayret sarf etse ve sebeplere sarılsa da, Ondan yardım istemeye ve sürekli Onun gücüne ve inayetine muhtaç olduğunu ruhunun derinliklerinde hissetmelidir.

Hakikî, sâlih bir Müslüman, uyanık kalpli, aklı berrak, Allah Teâlâ'nın kâinattaki mucizevî yaratıkları üzerinde tefekkür eden kimsedir. O, kesin bir şekilde inanmaktadır ki, Allah'ın görünmeyen muhteşem eli kâinatı ve insanların ihtiyaçlarını idare etmektedir. O yüzden devamlı olarak Allah Teâlâ'yı zikretmektedir, hayatının her ânında, kâinattaki olayların her birinde Onun sonsuz gücünün izlerini görmektedir. Bunun sonucunda da Yaratıcısını yâd edişi ve Ona olan güveni artmaktadır. Bu hususta Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kesinlikle, göklerin ve yerin yaratılışında ve gece ile gündüzün ardarda gelişinde vicdanları temiz akıl sahiplerine gerçekten deliller vardır. Onlar ki, gerek ayakta, gerek otururken ve gerekse yanları üzerinde yatarken Allah'ı anarlar; göklerin ve yerin yaratılışı hakkında inceden inceye düşünenler; 'Ey Rabbimiz, sen bunu boşuna yaratmadın, seni bütün eksiklerden tenzih ederiz; o halde bizi o ateş azabından koru.' derler."*** (Âl-i İmrân, 3/190-191)

Sâlih bir Müslümanın Yüceler Yücesi Allah'a ve Onun emirlerine boyun eğip uyması kendisi için yeni bir şey değildir, çünkü o, teslim olup boyun eğmiş ve Allah'ın koyduğu sınırlara riayet edendir; arzularına uymasa da Onun emirlerine uyandır; alışkanlıklarına ters düşse de Onun öğütlerini kabul edendir. Bu durum, îmânın eksenidir, yani Allah ve Rasûlünün küçük veya büyük farkı yapmaksızın istisnasız bütün emirlerine takıntı yapmadan ve durup beklemeden teslim olup boyun eğmektir. Bu sebeple Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hayır! Rabbine andolsun ki iş bildikleri gibi değil, onlar aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olamazlar."*** (en-Nisâ, 4/65)

Şerefli Müminler!

Allah'a ve Peygamberinin verdiği hükümlere mutlak anlamda itaat ve tam bir teslimiyet sergilenmelidir, çünkü onlarsız îmân ve İslâm olamaz. Kaldı ki, bunu yapmakla sâlih bir Müslümanın hayatında Allah'ın öğütlerinden ayrılma ve Rasûl-i Zîşân (s.a.s.)'in emirlerinden kaçınma, yüz çevirme söz konusu olamaz. Bu yan çizme ve uzaklaşma durumunun bizzat Müslümanın kendisi için veya ailesi ve sorumluluğunda olanların hakkında geçerli olup olmaması da fark etmez. Çünkü Müslüman, ailesinin herhangi bir ferdinin Allah ve Rasûlüne karşı göstereceği gevşeklik, gaflet veya duyarsızlıktan dolayı sorumlu tutulacaktır. Nitekim Sevgili Peygamberimiz (s.a.s.) şöyle buyurmuştur: *"Sizin her biriniz mesûlsünüz ve sizlere tevdî edilenden sorumlu tutulacaksınız... Erkek, ailesinden sorumludur ve ondan dolayı hesaba çekilecektir, kadının da sorumluluğu var ve ailesinden dolayı hesaba çekilecektir."* (Buhârî)

Sâlih bir Müslüman, üzerindeki sorumluluğu hissetmekte ve o yüzden ailesinden birinin hak yoldan ayrılmasını görmezden gelememektedir. Ve sonuçları ne olursa olsun, bir an önce bu duruma sebep olan şeyleri bertaraf etmeye çalışmaktadır. Ailesi ve sorumluluk taşıdığı kimselerin düşeceği kötü bir durumda inanç, din ve şeref yoksunu bir kimseden başkası görmezden gelip sorumsuz hareket edemez. Bundan da Allah'a sığınırız.

ОТНОШЕНИЕТО НА МЮСЮЛМАНИНА КЪМ НЕГОВИЯ СЪЗДАТЕЛ

إِنَّ فِي خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩٠﴾

Мухтерем джемаат!

Първото нещо, което ислямът изисква от мюсюлманина, е да бъде истински вярващ в Аллах и да е в постоянна връзка с Него, постоянно да Го споменава и на Него да се уповава. Да иска от Него помощ и дълбоко в себе си да чувства, че е в постоянна нужда от силата, помощта и подкрепата Му, независимо от това какви усилия ще положи или към какви причини ще се придържа.

Истинският, праведният мюсюлманин е с бдително сърце, отворен разум, размишляващ върху чудесните творения на Всевишния Аллах във Вселената. Убеден е, че превъзходната Му, невиждаща се ръка е тази, която ръководи положението на Вселената и интересите на хората. И затова постоянно споменава Аллах Теаля, вижда следите на неограничената Му сила във всеки един миг от своя живот, във всяко едно явление от явленията във Вселената и вярата му в Него, споменаването и уповаването на Него се повишава. Всевишния Аллах казва:

„В сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има знамения за разумните, които споменават Аллах и прави, и седнали, и легнали на хълбок, и размишляват за сътворяването на небесата и на земята: „Господарю наш, Ти не си сътворил това напразно. Пречист си Ти! Опази ни от мъчението на Огъня!“ (Ал-и Имран, 3: 190–191)

Не е новост, че праведният мюсюлманин трябва да се подчинява на Всемогъщия Аллах и на всички Негови заповеди; той е покорен; смирен; възпиращ се пред ограниченията Му; подчиняващ се на Неговите повели, та дори и да не съответстват на желанията му; признаващ Неговото напътствие, та дори и да не съответства на нравите му. Това е оста на вярата: покорност и подчинение на повелите на Всевишния Аллах и Неговия Пратеник във всяко малко или голямо дело, без изключения, задръжки и ослушвания. Ето защо Аллах Теаля повелява: ***„Но не – кълна се в твоя Господар! – Те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил, и напълно се подчиняват“.*** (ен-Ниса, 4: 65)

Скъпи вярващи!

Подчинението и цялостното покорство в отсъденото от Аллах и от Неговия Пратеник трябва да бъде абсолютно, защото без тях не може да има вяра и ислям. А и така в живота на праведния мюсюлманин няма да има отклонение от напътствието на Аллах и отбягване на заповедите на Неговия Пратеник. Независимо дали това отклонение ще бъде лично на мюсюлманина, неговото семейство или на онези около него, за които има отговорност и над които има власт.

Това е така, защото за всяко отпускане, небрежност или бездействие от някой член на семейството спрямо Аллах и Неговия Пратеник той ще бъде питан. Пейгамбера (с.а.с.) казва: *„Всеки един от вас е отговорен и ще бъде питан за повереното му... Мъжът е отговорен и ще бъде питан за семейството му, жената е отговорна и ще бъде питана за семейството й...“* (Бухари)

Тази отговорност, която праведният мюсюлманин чувства, го кара да не търпи това, че някой от семейството му се е отклонил, и бърза за премахване на причините за това, независимо от последствията. Не може да търпи и да е безотговорен, освен човек със слаба вяра, религия и достойнство, от което Аллах да ни опази.